

Verloren Dochters / Samenvatting

Nederland was binnen Europa een van de laatste landen dat zijn vrouwen en kinderen terughaalde uit Syrië, en onze regering ging daartoe uiteindelijk alleen maar over om te voorkomen dat de vrouwen hun straf zouden ontlopen. Omdat het straffen van de vrouwen de enige reden was voor het terughalen, gebeurde dit straffen dan ook op zeer rigoureuze wijze. De vrouwen werden na aankomst in Nederland gescheiden van hun kinderen en ondergebracht op de terroristenafdeling van de gevangenis in Zwolle. Hier werden zij onderworpen aan hetzelfde regime als dat waaronder de zwaarste misdadigers in Nederland worden vastgehouden. Bij vrouwen met dubbele nationaliteit werd aangekondigd dat hun Nederlanderschap zou worden ingetrokken zodat zij na het uitzitten van hun straf het land weer uitgezet konden worden.

De aanpak van de teruggekeerde vrouwen was in Nederland aanzienlijk harder dan in andere Europese landen, en hij was in meerdere opzichten in strijd met de Nederlandse wet. Terwijl Nederland zich in het verleden in internationaal verband altijd opstelde als verdediger van mensenrechten, was daarvan bij de teruggekeerde vrouwen geen sprake. Hier werd het Nederlandse beleid gekenmerkt door angst en vergeldingsdrang. Het beleid was uitsluitend gericht op straffen en het ging voorbij aan de noodzaak om de vrouwen en kinderen uiteindelijk weer op te nemen in de Nederlandse samenleving.

Dit boek beschrijft de on-Nederlandse aanpak van de teruggekeerde vrouwen en het onderzoekt de oorzaken daarvan. Geconcludeerd wordt dat er bij de vervolging en berechting van de vrouwen sprake was van een soort heksenjacht, vergelijkbaar met die in de toeslagen affaire. Ook in het geval van de vrouwen die terugkwamen uit Syrië leidde de ophef in de media tot een overtrokken reactie van de politiek en de roep om een harde aanpak van de betrokkenen. De overheid besloot daarop tot een vervolging waarbij alle vrouwen werden aangeklaagd voor terrorisme, ongeacht wat ieder van hen persoonlijk had gedaan. Door de bewijslast te verlagen, konden alle vrouwen ook daadwerkelijk voor dit misdrijf worden veroordeeld, wat zware consequenties meebracht voor henzelf en voor hun kinderen.

Op basis van persoonlijke contacten met de vrouwen beschrijft de auteur de omstandigheden waaronder zij in Zwolle werden (en nog steeds worden) vastgehouden, en de belemmeringen die de Nederlandse overheid opwerpt tegen hun terugkeer in de maatschappij. De conclusie is dat de Nederlandse overheid door de harde aanpak van de vrouwen een unieke kans heeft laten lopen om hen in te zetten bij het ontmoedigen van potentiële jihadisten, en daarmee bij de bestrijding van het moslimterrorisme in Nederland.